

EL XÀFEC DE VANCOUVER

Catalans a Vancouver

Número 32 - Setembre 2004

Amb el suport de la Secretaria de Relacions Exteriors del Departament de la Presidència de a Generalitat de Catalunya

<http://www.casalcatala.ca>

En aquesta edició...

Anuncis, Notícies, Xafarderies.....	2
Aplec de Tardor.....	3
Estat de Comptes 2003.....	4
Biblioteca.....	4
Mossèn Ballarín rep l'homenatge de Berga.....	5
Els sants màrtirs, Ballarín.....	6
Simplificacions.....	7
Joan Pujol, el James Bond català.....	8
Recptes de cuina catalana.....	10
El pa amb tomàquet a Europa!.....	11

El XÀFEC!!! de Vancouver està publicat pel Casal Català de Vancouver (CCV). Ni EL XÀFEC!!! ni la Junta Directiva del CCV comparteixen necessàriament les opinions expressades en els articles signats. La nostra adreça és:

Box 2152 Station Main terminal.
Vancouver, BC V6B 3V3

Tel/Fax (604)684 3667
casal@casalatala.ca
<http://www.casalatala.ca>

Editor de EL XÀFEC!!!: Tania Colina i Trueta

Col.laboradors: Anna Maria Vinas,
Angelina Miró, Alex Ortega, Elia Robles,
Carles Roch i Josep Maria Ballarín .

*Amb el suport de la Secretaria de Relacions Exteriors del
Departament de la Presidència de la Generalitat de Catalunya*

Anuncis, Notícies, Xafarderies...

-Josep Borrell ha estat elegit President del Parlament europeu amb 388 vots al seu favor. Aleix Vidal-Quadras (PP) és Vice-president primer.

-L' Ex-president Aznar no rebutja l'ús de diners públics per pagar-se la medalla d'Or del Congrés dels E.U.A.

-El ministre d' Exteriors, Miguel Angel Moratinos, promet a E.R.C. demanar ara l' oficialitat del Català a Europa. El ministre pacta amb tots els grups polítics de fer convocar el Referendum, per finals de febrer' 05, per aprovar la Constitució europea.

- L' escriptor valencià Joan Francesc Mira rep el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes.

- 12 goletes antigues i més de 600 velers varen desfilar el 13 de juny pel litoral barceloní en nom de la PAU, Forum 2004.

-Els monjos tibetans van escampar el dia 15 de juliol la sorra de colors que ha format el MANDALA més gran del món, muntat pels seguidors budistes.

La representació simbòlica del pas del temps va escampar-se pel port de Barcelona. Forum de les Religions-2004. Hi han tantes religions al món com llengües.

-La UE s' ha ampliat de 15 a 25 països.

-Ara fa 100 anys de la mort d'en Valenti Almirall. Nat a Tortosa, va ser un dels primers constructors del catalanisme. President de l' Arenu de BCN el 1896 i secretari d' en Prat de la Riba. Va fundar el Diari Català (1889), el Centre Català (1882) i lo catalanisme (1886).

-El científic Joan Oro rep la medalla d' Or de la Generalitat.

-Des de aquest butlletí donem les gràcies al M.H. President del Parlament de Catalunya, Ernest Benach i Pascual, per la seva fotografia signada i dedicada al nostre Casal.

-Gràcies també a la Directora de l' Arxiu de Les Corts, Sra. Pilar Luna, per la donació del llibre: "La Casa de la Maternitat i Expostis", per a la nostra biblioteca.

-A Barcelona s'està celebrant durant aquest any l' Any DALI amb moltes exposicions, encara que la més important es celebra a Venècia (Itàlia).

-A la biblioteca de Maple Ridge i tot el mes de setembre hi haurà una petita exposició dedicada a Salvador Dalí.

-La Senyera Catalana estarà penjada a l' Ajuntament de Maple Ridge des del dia 10 fins al 13 de setembre. Algú/na s'hi animar per anar a fer una foto.

ADRECES A LA INTERNET I E-MAILS REBUTS:

Benvolguts senyors:

Ens posem en contacte amb vosaltres per fer-vos ressò de l'existència de Comarcàlia, un portal territorial català en sis idiomes a Internet, una finestra de Catalunya oberta al món.

Una finestra de Catalunya per què en aquest portal tenen cabuda i poden participar activament gairebé tots els agents socials catalans:

- Empreses i professionals.
 - Associacions empresarials, gremis i col·legis professionals.
 - ONGs del tercer sector cívic social
 - Institucions
 - Treballadors
- <http://www.comarcalia.com>

Oberta al món per què, tot i que els seus continguts són 100% sobre Catalunya, volem que aquesta realitat que és la nostra pugui ser coneguda i compartida per tothom arreu del món. És per això que gairebé tots els recursos i continguts del portal es poden consultar en

sis idiomes (català - espanyol - francès - italià - anglès - alemany) i està previst que siguin més en el futur.

Us informem sobre l'existència d'aquest portal per què pensem que pot ser d'interès per a les diferents comunitats catalanes arreu del món. Especialment pel que fa a la secció de borsa de treball, on poden posar el seu currículum totes aquelles persones que desitgen trobar una feina a Catalunya, visquin on visquin (la secció de borsa de treball de moment només està disponible en català i espanyol).

Comarcàlia la borsa de treball de Catalunya
<http://www.comarcalia.com/borsatreball>

Esperem que aquesta informació sigui del vostre interès.

Atentament,
Eva Deumal i López
Cap de Projecte

Aplec de tardor

L'Aplec de Tardor Torna a estar aquí!, **el proper 12 de Setembre**, a partir de les 11:00 AM. Veniu a celebrar la Diada Nacional de Catalunya.

Es fara a la seu del Casal al **9050 Cameron St.** Si us cal més informació truqueu a l'Anna Maria (604-421-5364). Com sempre, l'amanida anira a càrrec del Casal i hi haura una barbacoa per aquell que la vulgui utilitzar. Encoratgem a tothom a portar coses per compartir en un pot-luck!.

No cal dir que depenent del temps ho farem bè al jardí, o ho farem a l'interir del Casal. En tots els casos es recomana de portar per si de cas impermeables i/o paraigües.

ESTAT DE COMPTES 1/1/2003 - 12/31/2003

ASSETS		REVENUE	
<i>ASSETS</i>		<i>REVENUE</i>	
Bank: Royal Bank of Canada	2,225.00	Membership Dues	820.00
TOTAL ASSETS	2,225.00	Donatios and grants	4,394.95
		Interest Income	0.09
TOTAL ASSETS	2,225.00	TOTAL REVENUE	5,215.04
<i>LIABILITIES</i>		<i>EXPENSES</i>	
<i>LIABILITIES</i>		<i>EXPENSES</i>	
TOTAL LIABILITIES	0.00	Accounting	100.00
		Bank Interest Charges	39.89
TOTAL LIABILITIES	0.00	Literature	37.79
<i>EQUITY</i>		Event Expenses	1,387.877
MEMBERS' EQUITY		Licenses, fees and Dues	22,525.00
Retained Earnings	2,612.89	Newsletter Expenses	1,411.79
Current Earnings	-387.89	Office Expenses	100.00
TOTAL MEMBERS' EQUITY	2,225.00	TOTAL EXPENSES	5,602.93
		TOTAL EXPENSES	5,602.93
TOTAL EQUITY	2,225.00	NET INCOME	-387.89
LIABILITIES AND EQUITY	2,225.00		

BIBLIOTECA

El Casal ha comprat els següents llibres y DVD's per a la biblioteca, que com tots estan a disposició de tots/es els/les socis/es.

- "La Filla del Gagner" de Asha Miro.
- "Les Set Aromes del mon" de Alfred Bosch
- "La Vida de Brian" DVD
- "Gato Negro, Gato Blanco" DVD
- "La Isla del Holandes" DVD
- "Lluís Llach en Directe al Liceu"
- "Maria del Mar Bonet"

Mossèn Ballarín rep l'homenatge de Berga per exportar el seu nom al món

Maragall presideix una concorreguda cerimònia de lliurament de la Medalla d'Or de la ciutat. L'alcalde el defineix com "el berguedà més universal" i "un home bo i savi"

Xavi Rosiñol BERGA

"A Queralt, no em cal tornar-hi, el porto a dins". Ahir, Josep Maria Ballarín recordava els 35 anys que va passar al santuari de Berga. Ara viu a Gósol, en una parròquia d'aquelles que anuncien la retirada, però ahir Mossèn Tronxo tornava a casa. La capital del Berguedà li servia l'homenatge més sentit, "l'esdeveniment més entranyable i de més significació de la ciutat", com deia l'alcalde, Ramon Camps.

Berga va lliurar a Ballarín la Medalla d'Or de la Ciutat, el màxim guardó de què disposa per reconèixer les personalitats que han exportat el seu nom arreu del món. "És el berguedà més universal, un home bo i savi", deia Camps. I destacava que és un "referent de ciutadania berguedà".

I a qui el país, esclar, també deu un homenatge. "Li dono les gràcies en nom de Catalunya", deia el president de la Generalitat, Pasqual Maragall, un "amic de tota la vida". "Tant, que vaig passar a Queralt la segona nit després de casar-me", confessava. Recordava aquella vella idea de Ballarín que un país és una xarxa de parròquies, tot i matisar que "no de parròquies, però sí de ciutadans". "La idea bàsica -afegia- la comparteixo, com gairebé tot el que diu".

I Ballarín també entrava en el debat nacional. "Quan em pregunten si Catalunya és una nació, i d'això ja sabeu què penso, sempre contesto que Catalunya, no ho sé, però que Berga, segur que ho és". I concretava: "És una nació tan independent i amb tanta personalitat com Andorra. Els de fora no ho podeu entendre, però els d'aquí ho tenim clar".

I feia una crida als "d'aquí" perquè no oblidin les obligacions que tenen. "Ara que he sentit que hi ha projectes per arreglar Queralt, si us plau, feu-ho. Li fa molta falta. Ja sé que un ajuntament tan petit com el de Berga no se'n pot fer càrrec, però és important".

Ballarín va abandonar el santuari a instàncies d'"un dels millors amics", el bisbe Deig. A algú, la recol·locació li va sonar a desterrament. Però, ahir, Ballarín explicava que se'n va anar sense remugar.

Des del Gósol que l'ha acollit, Ballarín ha escrit Terra Santa i torna a Gósol (1997), El bon Déu dels bolets (1999) i Santa Maria, pa cada dia (1996), que li va valdre el premi Ramon Llull el mateix any que rebia la Creu de Sant Jordi. Una trajectòria plena d'obres amb ritme propi i de supervendes com Mossèn Tronxo (1994), la novel·la que li va regalar el sobrenom i la carrera literària.

Ahir va afilar la ironia i va despertar els somriures còmplices de centenars de berguedans amuntegats. Omplien a vessar el pavelló de Suècia i li recordaven l'estima que li manté la ciutat. I que comparteixen amics absents, que ahir li enviaven cartes emocionades. Com l'expresident de la Generalitat Jordi Pujol, que escrivia que "Ballarín ha sabut mantenir fidelitat a l'Església i a Catalunya. No ha estat fàcil, però al mossèn li agraden les coses difícils"

Els sants màrtirs

Josep M. Ballarín i Monset

No endevinareu pas cap on vaig.

Però començo així. A santa Àgata li van tallar els pits, a sant Llorenç el van rostir, a santa Llúcia li van buidar els ulls, a sant Sebastià el van deixar tan cosit de fletxes com el coixinet de les agulles de la meva àvia, quan només tenia dotze anys a santa Agnès li van tallar el coll després de violar-la perquè el Dret Romà prohibia de matar les verges. Si en voleu més, més us en daré perquè les catacumbes de Roma fan centenars de quilòmetres amb noies, soldats, vells i velles, papes i diaques màrtirs. Deixem-ho.

Deixem-ho perquè per a mi n'hi ha que se les van passar més negres. Encara que als convents hi sol haver més pau que no sembla, hi ha més d'un pobre frare que les n'hi ha patit de molt engrinyadores. I no pas amb un ja està fet i llestos a destrals del botxí, sinó durant quaranta anys, posem per cas. O posem per cas santa Teresina amb un martiri de nou anys en un convent on l'única que se la campava era la gata de la mare superiora. Ep. Ho diuen.

M'he allargat a casos de martiri a sang i fetge per poder-me-les envetar cap a uns màrtirs i unes màrtirs que potser mai no seran al santoral i que prou mèrits han fet per ser-hi.

Vull dir els mestres d'avui dia.

Sentint-ne i sabent-ne com les passen, dono gràcies a Déu d'haver anat a can Culapi (Escolapis) on m'hi vaig sentir tan a pler que encara ho enyoro. Foren tretze anys d'agenollat, de zeros de conducta i d'alguns mastegots, pocs, perquè me'n mereixia ben bé el doble. Hi era feliç, en vaig sortir sense "complejo de niño malo".

La primera que em va arribar de com canviaven les tornes fou saber que alguna mestra els ensenyava el seu esquema corporal perquè cada criatura aprengués com tenia el seu. Fora tabús i pare Freud ora pro nobis.

Després, no gaire després, vaig saber que la quitxalla entrava a les matemàtiques amb aquella mena d'auca del Patufet que són els conjunts matemàtics mal entesos per una pobra mestra que els contava d'oïda. Diu que ara ho han tret. Però no han tret la gresca gramatical dels fonemes i els morfemes. I, tombant de matèria, minyoneta conec que no sabia on és Roma, als dotze anys. Bufa. Més val que plegui, que ja em sento al damunt el xarvescat dels pedagogs que pontifiquen mentre escriuen vicicleta.

Aquesta, però, l'he viscuda. Pels voltants de Sant Jordi, mossèn Forner, el nostre poeta nacional, i jo vam anar a cert institut per parlar-los de llibres. Jo em vaig trobar amb la venerable concurrència asseguda a les taules, amb els peus al banc i menjant pipes. Me'n vaig sortir perquè de bèstia a bèstia va zero, quant al pobre Forner, vaig trobar-lo tan xocat com si vingués de la batalla del Gurugú.

Amb aquestes experiències vitals viscudes a casa, vaig viure uns dies a Torre Angela, un barri de Roma, tan perdut que al Vaticà no saben on és, i tan oblidat i deixat de la mà de la policia que no poden tenir cases de banca amb calés calents per a qui els volgués arrabassar. I ves per on. Vaig anar a l'escola amb la quitxalla de deu anys, els havia de parlar d'Egipte, em van escoltar quiets, feren la sortida de l'escola arrengrerats. I us asseguro que tota aquella galifardeuada era de pronòstic.

Em reca molt de dir-ho, però no tinc més remei.

L'ensenyament és el gran fracàs dels de casa.

Recordeu aquella de la mestra punxant amb agulles la quitxalla i treta de l'escola després de no sé quants d'anys. Això de la pedagogia d'ara surt d'un principi que ningú em discuteix: els nens són intocables. I només falten els pares, com els d'aquell totxo que va sortir amb mala nota i el mestre es va haver d'amagar perquè el pare del totxo volia amallonar-lo.

Us en diria tantes.

Més d'una mestra arribada a casa, va tan entabotxada que ni troba el pany per a la clau, i vés-li a demanar esma per fer bullir l'olla de les sopes.

L'ofici de mestre, tan bell i més bell que tots, avui s'ha fet un tràngol de sants màrtirs. Amb la canalla esvotada que els ha perdut el respecte; no tenen cap protecció. Tot va a favor del nen, encara que sigui un totxo, encara que sigui un perill públic.

I només Déu pot protegir aquests màrtirs dels inquisidors del Consell de pares..

SIMPLIFICACIONS

Isabel-Clara Simó

Què és el pujolisme? Doncs consisteix a considerar que Catalunya és una nació, però unida a Espanya, els lligams amb la qual són inestroncables. Per tal motiu, cal aconseguir que Espanya doni a Catalunya el màxim possible d'autonomia. Per aconseguir la benevolència de l'Estat, cal actuar en dos fronts: un és posar els vots sobre la taula en unanegociació contínua, per guanyar-se la bona voluntat del poder; l'altre és un esperit de col·laboració lleial, visible i tangible, tant a l'hora d'apagar focs -per exemple, els moviments independentistes, de vegades imprevisibles- com a l'hora de participar amb bona voluntat en els grans afers de l'Estat. El pujolisme és doncs una política de pressió continuada a l'Estat al qual es paga una contribució generosa. El pujolisme, a més, posa un especial èmfasi en els símbols i concedeix a la llengua un alt valor també simbòlic, és a dir, més per representar que no per comunicar. Els Països Catalans són una simpàtica utopia, que pot tenir aspectes aprofitables, sobretot en sentit cultural i econòmic.

Què és el maragallisme? Doncs consisteix a considerar que Catalunya és una part singular d'Espanya que, per si sola, no té sentit. Cal que

els espanyols no mirin Catalunya com un enemic, sinó com una part pròpia; cal que s'adonin que la llengua catalana és una llengua espanyola, que la bandera catalana és una bandera espanyola, i que la pluralitat i la descentralització és l'únic camí per acabar amb l'*ultraisme* espanyolista i l'*ultraisme* catalanista. La política de la pressió sobre Madrid no té sentit si prèviament acceptem, a Madrid i a Barcelona, que les reivindicacions catalanes són reivindicacions espanyoles. Que no hi ha un *ells* i un *nosaltres*, car tots som uns. El que compta no és que Catalunya salvi l'honor dels seus símbols sinó que els exhibeixi però no contra Espanya.

He dit *pujolisme* i *maragallisme* perquè m'ha semblat que aquesta simplificació no seria adient si hi posava *convergència* i *socialisme*, donada la diversitat de sensibilitats que hi ha en les dues formacions polítiques. Ara bé, tots dos representen una gran majoria del poble català. La resta és o bé independentisme o bé espanyolisme pur i dur. En el primer cas, li veig més esdevenidor, tot i que no para de créixer, en el municipalisme; el segon és cada cop més residual i nostàlgic. O així m'ho sembla.

Joan Pujol, el James Bond català

Ramon Palomeras

El periodista madrileny Javier Juárez escriu la biografia d'un dels espies més importants de la Segona Guerra Mundial. L'agent doble va enganyar els serveis secrets alemanys i va jugar un paper providencial per a la victòria aliada

Javier Juárez biografia la figura de Joan Pujol, un dels espies més importants de la Segona Guerra Mundial, capaç de fer anar de bòlit els serveis secrets alemanys i contribuir a la victòria aliada.

Deu ser difícil de trobar un home els actes del qual hagin estat tan determinants per a la història del segle XX, i que hagi romàs en l'ostracisme més absolut com és el cas de Joan Pujol (1912-1988). Anònim per a la majoria, però cabdal per a la victòria aliada en la Segona Guerra Mundial. De fet, va fer el que fa tot espia: mantenir-se discret, tot actuant a l'ombra. El periodista Javier Juárez ha reparat aquest greuge amb la història i ha escrit Juan Pujol, el espía que derrotó a Hitler (Temas de Hoy), la biografia d'uns dels agents dobles més importants que van actuar a la contesa mundial.

Qui sí que se'n recorda de Joan Pujol, i molt, són els serveis secrets alemanys; però van obrir els ulls massa tard. Ell tot sol va ser capaç de portar-los de corcoll i els va fer creure que el Dia D, el desembarcament de Normandia, seria en un lloc i hora diferents. El missatge en qüestió va anar a petar a les mateixes mans de Hitler. A resultes de la missiva, el Führer alemany va aturar la contraofensiva i va passar allò que tots els llibres d'història recullen i que tantes vegades s'ha vist a la televisió. Juárez recorda que fins i tot el general nord-americà Eisenhower va qualificar de "determinant" l'actitud de Pujol, així com que Keitel, comandant en cap de l'exèrcit alemany, havia reconegut que l'informe enviat per Pujol havia tingut en un 99 per cent la culpa de l'èxit de l'ofensiva aliada el 6 de juny de 1944.

Però els èxits de Pujol no acaben aquí. Mentre estava a Londres l'estiu de 1944, va ser requerit novament pels serveis secrets nazis per facilitar la localització dels punts estratègics més importants de la ciutat anglesa per tal que l'aviació alemanya ataqués amb bombes volants V-1 i V-2. "Les coordenades que va passar Pujol eren falses, cosa que feia que les bombes explotessin als afores de la ciutat, cosa que va evitar moltes morts", recorda Juárez. I no es deixa de donar una dada, si més no curiosa. "Pujol va ser considerat pels alemanys l'espia més important", diu l'autor. "Fins i tot condecorat amb la Creu de Ferro". Però de missions de desinformació n'hi va haver per parar un carro.

Les trapelleries de Pujol tenen l'origen el dia que es va presentar a l'ambaixada britànica de Madrid per col·laborar pel govern anglès. Però va ser rebutjat. Aleshores va trucar a la porta dels nazis, que el van rebre amb els braços oberts. Sota el nom d'Alaric, Arabal o V-319 anava enviant informes als alemanys. Fins que va entrar en contacte el 1942 amb els serveis britànics i va conèixer i treballar amb espies de la talla de Kim Philby o Tomas Harris, el pintor espia. A partir d'aquí, es va convertir en Garbo i en l'agent doble més important de la contesa bèl·lica. La seva "inexistent" xarxa de col·laboradors que operaven, espiaaven i enviaven "qualificats" informes als alemanys va fer estralls en matèria de desinformació. "Per molt inverosímil que resulti la ficció

xarxa de nazis gal·lesos i per increïble que sembli la ingenuïtat del servei alemany en acceptar-la, el MI5 [servei de seguretat britànic encarregat del contraespionatge en el Regne Unit] va comprovar després com la realitat quasi sempre supera la ficció", comenta Juárez.

En acabar la Segona Guerra Mundial, Pujol va agafar les maletes i, deixant dona i fills a Espanya, va emigrar a Veneçuela per començar una nova vida en l'anonimat. Va esborrar el passat de la seva ment, va fer córrer la veu de la seva mort i es va tornar a casar, sense dir mai res a ningú sobre l'autèntica identitat de Garbo i les malifetes que tant havien fet anar de corcoll Hitler i els serveis secrets alemanys. A principis de la dècada dels 80 l'escriptor britànic Nigel West el va descobrir i va fer un llibre sobre la seva vida. El secret més ben guardat de la Segona Guerra Mundial sortia a la llum, el duc d'Edimburg li concedia la medalla de l'Imperi Britànic i esdevenia de la nit al dia tota una estrella en el Regne Unit, mentre aquí el seu nom es diluïa en el de l'expresident Pujol.

ESCÀNDOLS

Isabel-Clara Simó

Diu que Blair no va mentir, que va actuar de bona fe. Que va dir una mentida sincera. Si Blair diu que li agrada el lluç amb patates, i ho diu de bona fe, perquè ha confós el lluç amb el llamàntol, no hi tinc cap objecció. Si en comptes de Blair qui s'equivoca és el meu germà, el meu amic o el meu veí, li dic, home no passis ànsia que tots l'errem de tant en tant. Que s'equivoqui el cap d'un govern, el qui mena l'administració d'un país, és més greu. I si és a causa dels seus subordinats, que van fer malament la seva feina, la seva bona fe no em serveix de res. I més quan l'he sentit dia rere dia manifestant una monolítica, impertorbable fe en Bush, desoïnt qualsevol altra paraula, dels ciutadans del seu país o dels líders d'altres països. Però tot això es multiplica per mil quan estem parlant d'una guerra, és a dir de matar persones.

Diu que la comissió 11-M està trobant coses tan lletges que algú haurà d'assumir-hi responsabilitats, incloses les criminals. Es parla d'un confident de la policia que rep contundents ordres del govern de callar informació; es parla de papers del CNI que han desaparegut; es parla d'espionatge actiu el dia de reflexió (els mateixos que s'exclamen que es va trencar la reflexió per culpa d'uns manifestants

teledirigits!), adreçat a Carod, Ibarretxe i Otegi. Si em perdonen el mot, la merda està esquitxant fins tan amunt que del capdamunt del tot ja s'espolsen les puces.

Diu que Estats Units no dedicarà els diners que li reclama l'ONU, tal com va declarar el delegat d'Estat Units a Bangkok, Randall Tobias, un total de mil milions de dòlars, a lluitar contra la sida, malaltia que està causant una de les catàstrofes sanitàries més grans de la història. No va servir de res que Kofi Annan digués que la sida sí que és una arma de destrucció massiva, i que mil milions no és tant com sortir de la guerra d'Iraq. Randall Tobias -que semblava sortit de la Conferència Episcopal espanyola- es va limitar a reiterar que contra la sida hi ha tres armes molt potents, per aquest ordre: l'abstinència, la fidelitat i el preservatiu. Fa esgarrifar quan penses en la quantitat de contagis que no es generen per via sexual, i fa esgarrifar que la plaga sí que es pot combatre i no sols amb medicaments sinó amb mesures preventives.

I diu que Borrell considera una petitesa que el català hagi estat vetat a Europa, perquè això no ens preocupa. Vol que ho preguntem? Estaria bé.

RECEPTES DE CUINA CATALANA

Amanida de bacallà

Ingredients per a 1 persona.

Assortiment de diferents fulles per amanida

- 75 grams de bacallà laminat i confitat amb oli
- 1/3 de vinagre de xerés
- 2/3 d' oli d' oliva
- Fruita seca variada i una mica picada
- Herbes picades (julivert, romaní, farigola, alfàbrega, etc)
- 3 o 4 cireres macerades
- Qualsevol tipus de mol.luscos, segons el gust.

Preparació:

Fer la vinagreta barrejant el vinagre i l' oli.

Afegir la fruita seca, les herbes i les cireres partides per la meitat.

En un plat hi posem les fulles d' amanida, fent un llit decoratiu.

Hi posem a sobre les làmines de bacallà i per sobre el marisc.

Amb la vinagreta tebia amanin el plat. Es un plat distingit amb un ventall de sabors extraordinari.

L'empedrat

Ingredients per 4 persones:

- 300 g. de mongetes seques fines
- 400 g de bacalla
- 2 ous durs
- julivert
- 4 tomates per amanir
- 4 cebes tendres
- olives negres i verdes
- 2 dl. d'oli; sal; vinagre

Coeu les mongetes; si son de bona qualitat, no cal posar-les en remull, es pot coure-les directament en aigua tebia. Poseu sal al final de la cocció. Quan estiguin cuites, deixeu que es refredin i reserveu-les.

Talleu el bacalla a tires i poseu-lo en remull o dessaleu-lo directament a sota de l'aixeta, procurant que l'aigua sigui freda.

En cassoles individuals de terrissa o en plats individuals, prepareu en capes una mica de mongetes seques, bacalla, tomata tallada a grills, les cebes a trossets; amaniu amb l'oli, el vinagre i la sal. Col-loqueu mig ou dur a sobre i acabeu d'adornar amb un bon grapat d'olives. Acabeu d'adobar- ho amb una mica de julivert finament picat.

El pa amb tomàquet a Europa!

Pere Tàpias

Els italians són més llestos que la fam. Quan, fa molts anys, Espanya teixia imperis atlàntics, els italians ja hi van ficar cullerada, sigui amb banquers (venecians i genovesos), sigui amb agents comercials, sigui amb soldats. Diuen que quan Colom va desembarcar a les Índies, ja es va trobar un parell d'italians que venien raspalls de dents als indígenes. O que quan Carles V va deixar les regnes a Felip II, els deutes amb els banquers genovesos eren tan elevats que tot l'imperi estava hipotecat.

Dic això perquè fa unes setmanes llegíem que els italians han presentat a la Unió Europea una reivindicació en tota regla. Es tracta de reglamentar *urbi et orbi* la pizza, com un producte genuí i singular d'Itàlia. Ja no n'hi ha prou de dir que la pizza napolitana, l'autèntica, va néixer fa més de quatre-cents anys en un forn de Nàpols. Ara es tracta de legislar que la pizza de veritat està feta amb uns ingredients determinats, que ha de tenir un gruix fixat, que el forn on es cou ha de tenir unes dimensions concretes, que el combustible que s'utilitza ha de ser d'una llenya especial. Tot plegat seria una garantia per al consumidor, perquè aquesta seria l'autèntica pizza italiana napolitana. Fins i tot aquells agosarats que s'atreveixin a dir que la pizza que venen és la napolitana, sense aquestes garanties, seran motiu de sanció i persecució per la justícia. Poca broma!

La demanda a la UE està feta amb tot el protocol, l'encant i el sentit publicitari que tenen els italians. La pizza és un dels plats més sol·licitats del planeta i els italians volen crear marca, distinció. Però al darrere d'aquesta sol·licitud, els italians s'han adonat que s'ha d'apostar per la qualitat del seu plat més emblemàtic. Els cal desmarcar-se d'imitacions, de vulgaritats i de mediocritats que són els motius que acaben ensorrant qualsevol proposta. Volen marcar diferències. Europa és el primer pas. ¿I nosaltres? Com tenim els nostres plats més tradicionals o els més representatius? Què us sembla l'escudella? Massa barroca, massa ingredients? I la botifarra amb seques? O el bacallà a la llauna? Consultada uns quants entesos en la matèria i feta una votació prèvia, la gent s'inclina pel pa amb tomàquet. Es un plat de difícil exportació o d'envasament difícil, però en canvi molt òptim per motivar assemblees de seguidors i detractors. Cal fixar quins són els productes més adients per fer un bon pa amb tomàquet; cal consens per saber si s'ha de sucar per una o per les dues cares; si té la consideració de plat o de simple acompanyant. ¿Amb què és millor: amb fuet, pernil del país? ¿Amb anxoves?

Hi ha molta feina a fer. Cal convocar experts, restauradors mediàtics, pagesos, venedors de verdures, flequers, juristes, sociòlegs. Un cop fet el projecte caldrà buscar algú que ens faciliti l'entrada de la paperassa al Parlament Europeu. Cal espavilar-se!

De moment el Sr. Zapatero ja ens ha passat al davant: ha regalat una colla de pernils de pota negra als representants alemanys. Els banquers alemanys, llaminers de mena, ja estant preparant un decret de protecció dels pernils de pota negra per tot Europa i de passada, com els banquers genovesos amb Felip II, el talonari de crèdits!

**NOTA INFORMATIVA PROGRAMA 13 "VIAJES A ESPAÑA
DE EMIGRANTES MAYORES, EDICIÓN 2.004 – 2.005**

Destinado a emigrantes españoles que sean:

- Pensionistas de jubilación, invalidez o viudedad, con más de 60 años cumplidos, del Sistema de Seguridad Social español o del sistema de Seguridad Social de cualquier otro país, incluidos los beneficiarios de pensión asistencial por ancianidad.
- Mayores de 65 años residentes en el exterior.
- Cónyuges o convivientes de los anteriores y viudos y viudas que sean emigrante español.
- Se admite como acompañante un hijo/hija con discapacidad que tenga un grado de minusvalía igual o superior al 45 % siempre que viaje con sus padres y ocupe una cama supletoria en el hotel.
- Se exige que puedan valerse por sí mismos y no padecer trastornos psicofísicos que alteren la normal convivencia.

Junto con la solicitud se deberán aportar los siguientes documentos originales o fotocopias compulsadas:

- Pasaporte en vigor
- En caso de ser pensionista de invalidez, jubilación o viudedad, con más de 60 años, acreditación de esta condición mediante certificación expedida por el Instituto Nacional de la Seguridad Social o entidad correspondiente.
- Justificación de la condición de emigrante cuando el/la solicitante no haya nacido en España.
- Si el/la solicitante viajara acompañado/a de su esposo/a, Libro de familia o certificado de matrimonio o convivencia en su caso, y copia de pasaporte en vigor.

El plazo para solicitar la ayuda para este programa en el año 2.004 finaliza el 15 de septiembre, para mayor información contactar con la Consejería Laboral y de Asuntos Sociales en Canadá:

**74 Stanley Avenue
Ottawa ON K1M 1P4
Tel. (613) 742 70 77
Fax (613) 742 76 36
Laboral@docuweb.ca**

NOTA RECORDATÒRIA:

Per aquells que encara no heu pagat la **quota de soci** d'aquest any, si us plau no us endarreriu. Recordeu que les quotes es paguen al Maig.

Sense la vostra col.laboració el casal no podria dur a terme moltes de les activitats que fa.

Gàcies pel vostre support

Setembre 2004

Casal Català de Vancouver

Quota de soci per l'any 2004

Podeu pagar per correu fent un taló i enviant-lo a nom de:

Casal Català de Vancouver
Box 2152 Station Main Terminal
Vancouver, BC V6B 3V3
Canada

Nom: _____ Telèfon: _____

Adreça: _____

Quota individual: \$15____ familiar: \$25____ donació: \$ _____

Ser al corrent de pagament es necessary per rebre el Xàfec i les altres comunicacions del Casal. Gràcies.